

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 03/12/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 269: Phật không có tâm tưởng

Phật không có tâm tưởng nghĩa là Phật không có khởi tâm động niệm, tất cả đều là cảm ứng tương thông. Cũng như chuông mõ không tự kêu, nhưng khi chúng ta gõ mạnh thì chuông mõ kêu to, gõ nhẹ thì kêu nhỏ, không gõ không kêu. Bản thân chuông mõ không có ý muốn kêu. Không ai động đến thì chuông mõ nằm đến bao nhiêu năm cũng không kêu. Cảm nghĩa là chúng sanh đã giác ngộ quay đầu, chân thật đến độ chín muồi để có thể tu học Phật pháp. Lúc này, Phật sẽ đến giáo hóa. Chúng sanh chân thật y giáo phụng hành thì Phật sẽ đến. Nếu chúng sanh không làm theo lời Phật dạy, Phật sẽ rời đi, không phan duyên, không cưỡng cầu.

Chúng ta thì khác, hằng ngày đều phan duyên cưỡng cầu. Sự vọng động của chúng ta đang tạo nên sự phiền hà cho chính mình và mọi người. Mọi việc làm không cần sự vọng động của chúng ta, không cần chúng ta nghĩ ra cách thức nhằm giúp việc đó tốt hơn. Chúng ta hãy quán chiếu xem những lần chúng ta khắc tâm, vọng động có cần thiết không? Chúng ta nghĩ rằng nếu không làm được thì sẽ mất mặt. Đây là quan điểm rất tệ. Hệ thống chúng ta ở bên trên, từ những buổi lễ lớn đến những buổi lễ nhỏ đều không hợp, tuy nhiên, các bộ phận bên dưới lại phải hợp. Vì sao phải hợp? Là do chưa đồng tâm nhất ý.

Từ lâu tôi đã nói với mọi người rằng nếu mọi người cảm thấy mình làm sẽ tốt thì hãy làm, nếu không cảm thấy như vậy thì hãy nhường cho người khác, sẽ có kết quả tốt hơn. Hòa Thượng nói: **“Chúng sanh mọi sự mọi việc đều từ tâm tưởng sanh ra, cho nên đây là phạm phu”**. Chúng sanh nghĩ ra việc và muốn làm việc mà họ đã nghĩ, nhưng lại lo rằng mình sẽ làm việc đó không tốt. Thế rồi chúng sanh cố gắng làm cho tốt, sau một thời gian thì lại lo mình bị lỗi và bắt đầu khởi tâm so sánh rằng chỗ này làm tốt hơn mình và mình làm tốt hơn chỗ kia. Vậy là suốt ngày chúng sanh đều từ nơi vọng tưởng rồi sinh ra phân biệt chấp trước và phiền não.

Hằng ngày chúng ta nghĩ đến bệnh thì bệnh sẽ đến, thật ra, bệnh là điều chắc thật, chúng ta không thể thoát được bệnh. Thích Ca Mâu Ni Phật khi còn tại thế mang thân tứ đại nên cũng có bệnh, nhưng chỉ là thân bệnh không phải tâm bệnh. Chúng ta hằng ngày bị chướng ngại vì thân và tâm đều mắc bệnh. Chúng ta phải xác định rõ thân có bệnh là việc của thân, không để tâm bệnh theo thân, những việc cần làm vẫn phải làm.

Từ ngày tôi quay về học chuyên đề là từ ngày đó tôi phải vượt qua nhiều khó khăn như chiếc thuyền gặp sóng to gió lớn. Đến bây giờ, ngày nào tôi cũng phải nỗ lực để vượt qua. Sáng tôi lạy Phật xong có cảm giác như hoàn thành sứ mệnh của một ngày, khi đã viết chữ Hán xong, học xong buổi sáng thì tôi cảm ơn vì đã hoàn thành công việc thứ hai, thứ ba trong một ngày. Từng ngày, từng giờ đi qua chúng ta phải phân đầu nỗ lực làm các việc cần làm, không cần vọng tưởng.

Từ nhỏ đến lớn, thấy bà nội niệm Phật chuyên cần nên tôi có niềm tin. Bà nội và ông bà ngoại ăn chay nên tôi cũng bắt chước ăn chay, từ đó niềm tin trong tôi rất sâu sắc. Sư bà nơi ngôi chùa làng tôi hay cùng bà đến tụng Kinh luôn cầm chuỗi niệm Phật trên tay. Sau này khi tôi được phiên dịch bài giảng của Hòa Thượng, nghe Hòa Thượng niệm Phật, càng mặc định niềm tin trong tôi. Đó là niềm tin không có chút vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nào. Tôi tin vào những điều mình nghe, mình thấy, chắc thật rồi thì làm theo, không dùng tâm tưởng.

Ngày ngày nếu chúng ta dùng tâm vọng tưởng, đặc biệt khi tu hành chưa tới đâu nhưng lại mong muốn có thành tựu, thì chúng ta sẽ vọng động tìm hết pháp này đến pháp khác để tu, trong khi đó, vọng niệm thì không khắc chế, suốt ngày cứ chìm trong ảo danh ảo vọng, tự tư tự lợi. Người càng nổi tiếng lại càng tự tư. Một người bán rau ở Đài Loan từng được vinh danh là người có khoản từ thiện lớn nhất. Bà chỉ là người bán rau mà được như vậy, nếu là một người nổi tiếng thì tầm ảnh hưởng còn lớn hơn nữa.

Bài học hôm qua, Hòa Thượng chỉ dạy rằng sau khi tiếp nhận Phật pháp, tin rồi, hiểu rồi thì chúng ta phải thực hành, tức là phải đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ. Hằng ngày chìm đắm trong ảo danh ảo vọng là mê, bồi đắp cho bá đồ cá nhân là mê, ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si là mê. Thực hành rồi mới có thực chứng.

Chúng ta có đặt một lò đậu ở vùng rốn lữ Phú Yên, sau khi nước rút, phải đem máy đi sấy khô. Từ hôm đó, ngày nào máy cũng hoạt động, ra nhiều mẻ đậu phụ phục vụ bà con. Tương tự tại Đắc Lắc, Gia Lai mọi người cũng đang tích cực sản xuất. Đây chỉ là một người phát tâm mà đã có biết bao nhiêu người lợi ích. Từ khu nhà tôi đây, tôi đã gửi được 6 thùng rau đi mọi nơi. Chưa kể 11 vườn rau ở toàn quốc, mọi người đều đang tích cực làm để cúng dường đến bà con. Đây là sự thật, không phải ảo danh ảo vọng, là việc làm cụ thể thiết thực lợi ích chúng sanh.

Vậy mà có những người, tối ngày tu cách này, làm cách kia, chẳng làm lợi ích cho ai, chỉ thấy bá đồ cá nhân họ thì càng ngày càng lớn. Đây là việc đau lòng. Với cá nhân tôi, đồ dùng như chiếc bàn giảng pháp này là tận dụng từ chiếc nắp thùng hay chiếc kệ trên bàn kia là nhặt được dưới hồ. Cuộc sống của tôi như thế bị người ta chê là tầm thường và họ đã tỏ ra rất thất vọng vì tôi. Đúng là thế gian này đầy ảo danh ảo vọng, họ sống trong cả một vũ trụ bao la đầy vọng tưởng. Có người khoe khoang đã gặp được Hòa Thượng để rồi chính họ chê bai mắng nhiếc Ngài. Còn tôi, khi có cơ hội tiếp cận Ngài, tôi đều nhường hoặc vì lời hứa trước đó mà tôi đành lòng từ chối gặp Ngài. Tôi chỉ đứng từ xa quan sát Ngài thật kỹ và học theo Ngài.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta học Phật, thành thật mà nói, có mục tiêu sau cùng là hy vọng mỗi người chúng ta vào được cảnh giới của Phật. Chúng ta học Phật nhiều năm rồi vì sao không vào được cảnh giới Phật?”*** Là vì suốt ngày vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chúng ta chưa biết đi đã muốn chạy. Tu hành của chúng ta là như vậy đấy! Hằng ngày vọng tưởng phiền não, tự tư tự lợi thì không thiếu gì, mới niệm Phật chưa đâu vào đâu đã chê pháp niệm Phật là không có thành tựu. Họ còn chê người niệm Phật ở Việt Nam nhiều như vậy mà sao nhiều thiên tai bão lũ. Họ không nên nói như vậy!

Chúng ta không biết được nghiệp chương chúng sanh, cộng nghiệp của chúng sanh từ vô lượng kiếp đến này nhiều như thế nào. Thích Ca Mâu Ni Phật khi còn tại thế còn không ngăn chặn được vua Tỳ Lưu Ly tàn sát dòng họ Thích. 1250 vị tỳ kheo thường tùy theo Phật đều là A La Hán thì đội quân của Tỳ Lưu Ly chỉ cần một vị A La Hán đối phó thôi, cũng không thể làm gì được. Vậy mà

Phật phải ngồi đó để nhìn thấy dòng họ Thích bị tàn sát. Đây là do nghiệp cảm riêng của dòng họ Thích và Vua Tỳ Lưu Ly khi xa xưa.

Cho nên không phải người này tu là người kia được nhờ. Nếu được nhờ là do họ nhìn thấy người này tu, làm thiện thì họ vui theo, họ hồi tâm chuyển ý. Câu nói được lưu truyền đến nay là: “*Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc*” quả không sai. Cho nên lời chê bai về thiên tai bão lũ, cho rằng người tu hành Tịnh Độ không tốt nên mới xảy ra thiên tai là một sự khập khiễng. Đây là lời nói của sự phân biệt vọng tưởng chấp trước. Trong khi đó lũ lụt đã xảy ra rồi, chúng ta đã làm gì để giúp đỡ bà con?

Hiện tại, các thầy cô đã cung cấp gần 200 tấn gạo và hàng hóa được gửi từ khắp nơi, các thầy cô đã xông pha vào những nơi hẻo lánh nhất. Thành phố đang muốn tặng bằng khen cho các thầy cô. Đây là việc tốt bởi chúng ta nhận không phải vì nêu danh của mình mà là để lan tỏa, để khuyến khích mọi người cùng làm. Khi xưa, thời Khổng tử dạy học, mỗi lần có ai giải cứu một người dân bị bắt sang nước khác đều được thưởng. Vậy việc nhận thưởng không phải là ảo danh ảo vọng mà là để khuyến khích người khác rằng người tốt sẽ được thưởng như vậy.

Sau bão lũ, chúng ta còn giúp bà con hồi phục cuộc sống làm ăn kinh tế, mua lại máy móc. Khi tôi gửi rau về Sài Gòn phải tính chuyển đi phù hợp để rau luôn tươi mới. Người nhận rau đều mong muốn trả tiền cước, tuy nhiên, nếu đến tiền cước không trả thì chúng ta gây phiền phức cho người nhận, bố thí tặng quà như vậy đã hết tâm mình chưa? Chưa hết nên phải làm cho hết. Chúng ta tặng quà là họ chỉ việc nhận. Việc nói ra những lời này là những việc thật làm, để mọi người cùng thật làm, mang lại lợi ích cho cộng đồng. Đây mới là tinh thần của người học Phật. Không có chuyện ngồi đó chê bai chỗ này chỗ kia trong khi chính mình lại chẳng làm lợi ích cho ai ngoài lợi ích bá đồ cá nhân. Hành động này chính là chìm trong vọng tưởng. Trong khi Lục Tổ Huệ Năng từng nói rằng: “*Người chân thật tu hành sẽ không thấy lỗi thế gian*”. Ngoài việc quán chiếu lỗi mình, chỉnh sửa khắc chế dục niệm của chính mình, chúng ta còn phải làm nhiều công việc lợi ích chúng sanh nên làm sao còn thời gian soi lỗi người khác.

Hiện tại, tôi ưu tiên hàng đầu việc làm các video phổ biến cho mọi người nhằm phát huy Tịnh Độ, nhắc nhở người tu hành Tịnh Độ có hăng tâm, tín tâm kiên định. Hòa Thượng nói: “*Sáu căn của chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu*

trần luôn là không tránh khỏi việc mắt thấy sắc thì khen cái này đẹp, tai nghe tiếng thì khen âm thanh này hay, mũi ngửi mùi, lưỡi nếm vị, thân xúc chạm, vừa tiếp xúc thì liền khởi động niệm, liền sanh khởi phân biệt chấp trước.” Nếu không có câu A Di Đà Phật thì không thể đánh thức chúng ta. Có câu chuyện vui kể về một vị sư phụ khi đi công chuyện về thấy học trò đánh chuông nghe đây bắt an. Người học trò cho biết đã gặp một cô gái và bị động tâm. Sư phụ khuyên người học trò rằng đó chính là cạp. Sau vài hôm, người này quyết định xin sư phụ xuống núi vì quán suốt mà không thấy đó là cạp, vẫn thấy là một cô gái xinh đẹp.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta khởi tâm phân biệt, vọng tưởng, chấp trước, vừa tiếp xúc thì liền dấy khởi. Đây là nguyên nhân chúng ta không thể bước vào cảnh giới Phật.”* Chúng ta chưa hàng phục được tâm mình, ngày ngày chạy theo ảo danh ảo vọng, được mất hơn thua, thành bại tốt xấu. Bản thân tôi thấy mình quá cạn cợt nên tìm cách hằng ngày phải làm được các việc cụ thể lợi ích cho mọi người, cho nên đi đâu tôi cũng nỗ lực trồng rau và làm đậu phụ.

Sáng nay tôi dậy và nhìn camera vườn rau ở Hà Nội, Hòa Phú và thấy mưa nhẹ. Tôi khởi tâm rằng cơn bão số 15 đã qua hết rồi, không làm cho bà con thêm khổ nữa. Đây là tâm đồng cảm với chúng sanh. Cho nên, Hòa Thượng dạy chúng ta: *“Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm thì không được gián đoạn”*. Phật tâm là tâm luôn nghĩ đến chúng sanh khổ nạn. Không chỉ nghĩ không, chúng ta phải làm những việc cụ thể để chia bớt phần khổ nạn của chúng sanh.

Trong khi xảy ra lũ lụt ở Huế, tôi dặn các thầy cô tích cực nấu các suất ăn cung cấp cho bà con. Tôi thấy các thầy cô lội nước chia đồ đến với bà con thì tôi khuyên cần phải đi bằng thuyền vì tôi biết các thầy cô không đủ sức khỏe, không giống những bà con bên ngoài ngày ngày ngâm nước. Tôi cũng điện thoại cho học trò ở Hải Phòng mua xuống phao trở được 3 người gửi vào các nơi để mọi người có phương tiện đi lại vào dịp lũ hỗ trợ cho bà con. Tâm Phật chính là như vậy!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!